Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

12 mai 2021 *

„Trimitere preliminară – Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen – Articolul 54 – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 50 – Principiul *ne bis in idem* – Articolul 21 TFUE – Libera circulație a persoanelor – Notificare roșie a Interpol – Directiva (UE) 2016/680 – Legalitatea prelucrării datelor cu caracter personal cuprinse într-o astfel de notificare”

În cauza C-505/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tribunal Administrativ din Wiesbaden, Germania), prin decizia din 27 iunie 2019, primită de Curte la 3 iulie 2019, în procedura

WS

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnii J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, doamna A. Prechal, domnii M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin și N. Wahl, președinți de cameră, domnii T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (raportor), doamna L. S. Rossi și domnii I. Jarukaitis și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: doamna M. Krausenböck, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 iulie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru WS, inițial de S. Wolff și J. Adam, ulterior de J. Adam și S. Schomburg, Rechtsanwälte;

– pentru Bundesrepublik Deutschland, de M. Meyer, L. Wehle și A. Hansen, în calitate de agenți;

– pentru guvernul belgian, inițial de C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux și P.-J. De Grave, ulterior de M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux și P.-J. De Grave, în calitate de agenți;

– pentru guvernul ceh, de T. Machovičová, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul danez, inițial de J. Nymann-Lindegren, P. Z. L. Ngo și M. S. Wolff, ulterior de J. Nymann-Lindegren și M. S. Wolff, în calitate de agenți;

– pentru guvernul german, de J. Möller și D. Klebs, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elen, de S. Charitaki, E.-M. Mamouna și A. Magrippi, în calitate de agenți;

– pentru guvernul spaniol, de L. Aguilera Ruiz, în calitate de agent;

– pentru guvernul francez, de A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois și T. Stehelin, în calitate de agenți;

– pentru guvernul croat, de G. Vidović Mesarek, în calitate de agent;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și H. S. Gijzen, în calitate de agenți;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru guvernul român, inițial de C.-R. Canțăr, S.-A. Purza și E. Gane, ulterior de E. Gane și S.-A. Purza, în calitate de agenți;

– pentru guvernul finlandez, de M. Pere, în calitate de agent;

– pentru guvernul Regatului Unit, de Z. Lavery, în calitate de agent, asistată de C. Knight, barrister;

– pentru Comisia Europeană, de M. Wasmeier, D. Nardi și H. Kranenborg, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 noiembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995 (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183, denumită în continuare „CAAS”), a articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a articolului 21 TFUE, precum și a Directivei (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO 2016, L 119, p. 89), în special a articolului 4 alineatul (1) litera (a) și a articolului 8 alineatul (1) din această directivă.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între WS, pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), reprezentată de Bundeskriminalamt (Oficiul Federal al Poliției Judiciare, Germania) (denumit în continuare „BKA”), pe de altă parte, în legătură cu măsurile pe care Republica Federală Germania ar fi obligată să le adopte pentru a-l proteja pe WS împotriva consecințelor negative asupra exercitării dreptului WS la libera circulație care pot rezulta din publicarea, la cererea unui stat terț, a unei notificări roșii emise de Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

Constituția Interpol

3 Articolul 2 litera a din Constituția Interpol, adoptată în anul 1956 la Viena și modificată ultima dată în anul 2017 (denumită în continuare „Constituția Interpol”), prevede că Interpol are ca scop, printre altele, „să asigure și să promoveze cea mai largă asistență reciprocă posibilă între toate autoritățile de poliție penală în limitele legilor existente în diferite țări și în spiritul Declarației Universale a Drepturilor Omului”.

4 Articolul 31 din această constituție prevede:

„Pentru a-și atinge obiectivele, [Interpol] are nevoie de cooperarea constantă și activă a membrilor săi, care trebuie să facă tot ce le stă în putință și este compatibil cu legislațiile țărilor lor pentru a participa cu diligență la activitățile sale.”

Normele Interpol privind prelucrarea datelor

5 Articolul 1 punctul 7 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor, adoptate în anul 2011 și modificate ultima dată în anul 2019 (denumite în continuare „Normele Interpol privind prelucrarea datelor”), prevede:

„În sensul prezentelor norme, se aplică următoarele definiții:

[…]

7. [b]irou central național înseamnă orice organism desemnat de o țară [care face parte din Interpol] pentru a asigura funcțiile de legătură prevăzute la articolul 32 din [Constituția Interpol].”

6 Articolul 73 din aceste norme, intitulat „Sistemul de notificări al Interpol”, prevede la alineatul (1):

„Sistemul de notificări al Interpol constă dintr-un set de notificări publicate cu finalități specifice și codificate prin culori diferite și din notificări speciale publicate în cadrul unei cooperări specifice care nu se încadrează în categoriile de notificări precedente.”

7 Potrivit articolului 80 din normele menționate, intitulat „Executarea notificărilor”:

„(1) Birourile centrale naționale transmit:

(a) tuturor autorităților competente din țara lor, în cel mai scurt timp și în conformitate cu legislația internă, toate datele conținute în notificările pe care le primesc, precum și actualizările privind aceste notificări;

[…]”

8 Articolul 82 din aceleași norme, intitulat „Scopul notificărilor roșii”, prevede:

„Notificările roșii sunt publicate la cererea unui birou central național sau a unei entități internaționale cu competențe de investigare și de urmărire în materie penală pentru a localiza o persoană căutată și pentru a solicita reținerea, arestarea sau restricționarea circulației acesteia în scopul extrădării, al predării sau al unei alte acțiuni legale similare.”

9 Articolul 83 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor, intitulat „Condiții speciale pentru publicarea notificărilor roșii”, prevede la alineatul (2) litera (b) că o notificare roșie poate fi publicată numai în cazul în care au fost furnizate date juridice suficiente, inclusiv referințele privind un mandat de arestare valabil sau o hotărâre judecătorească ce are efect echivalent.

10 Articolul 87 din aceste norme, intitulat „Măsuri aplicabile în cazul localizării persoanei căutate”, prevede:

„În cazul în care o persoană care face obiectul unei notificări roșii este localizată,

(a) Țara în care persoana căutată a fost localizată trebuie:
   (i) să informeze imediat [b]iroul central național sau entitatea internațională solicitantă și Secretariatul General cu privire la faptul că persoana a fost localizată, sub rezerva limitărilor care decurg din legislația națională și din tratatele internaționale aplicabile;
   (ii) să ia toate celelalte măsuri permise de legislația națională și de tratatele internaționale aplicabile, precum arestarea provizorie a persoanei căutate sau monitorizarea ori restricționarea circulației acesteia.

(b) [b]iroul central național sau entitatea internațională solicitantă acționează imediat după ce a fost informat că persoana căutată a fost localizată într-o altă țară și, în special, asigură transmiterea rapidă, la cererea țării în care a fost localizată persoana sau a secretariatului general și în termenele stabilite pentru acest caz, a datelor și a documentelor justificative.

[…]”

Dreptul Uniunii

CAAS

11 Articolul 54 din CAAS, care figurează în capitolul 3, intitulat „Aplicarea principiului *ne bis in idem*”, din titlul III din aceasta, prevede:

„O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

12 Potrivit articolului 57 alineatele (1) și (2) din CAAS:

„(1) Dacă o parte contractantă acuză o persoană de comiterea unei infracțiuni și autoritățile competente ale acestei părți contractante au motive să creadă că acuzația are legătură cu aceleași fapte pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-un proces desfășurat pe teritoriul altei părți

contractante, autoritățile respective, dacă consideră necesar, solicită informațiile necesare de la autoritățile competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu s-a pronunțat deja hotărârea definitivă.

(2) Informațiile solicitate vor fi furnizate cât mai curând posibil și sunt luate în considerare când se decide acțiunea de întreprins în cadrul procedurii în curs de desfășurare."

Acordul privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii

13 Acordul privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii din 25 iunie 2003 (JO 2003, L 181, p. 27, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 106, denumit în continuare „Acordul UE-SUA") nu prevede, cu excepția articolului 13 referitor la pedeapsa capitală, motive proprii de refuz al extrădării.

14 Articolul 17 din acest acord, intitulat „Nederogare", prevede:

„(1) Prezentul acord nu aduce atingere posibilității statului solicitat, prevăzută în tratatul bilateral de extrădare în vigoare încheiat între un stat membru și Statele Unite ale Americii, de a invoca motivele de refuz în legătură cu o cauză care nu este reglementată de prezentul acord.

(2) În cazul în care principiile constituționale ale statului solicitat sau hotărâri judecătorești definitive cu caracter obligatoriu pentru statul respectiv pot să îl împiedice să își execute obligația de extrădare, și nici prezentul acord, nici tratatul bilateral aplicabil nu permit soluționarea cazului, statul solicitat și statul solicitant recurg la consultări."

Directiva 2016/680

15 Considerentele (2), (25) și (64) ale Directivei 2016/680 stabilesc:

„(2) Principiile și normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor lor cu caracter personal ar trebui, indiferent de cetățenia sau de locul de reședință al persoanelor fizice, să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale acestora, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal. Prezenta directivă urmărește să contribuie la realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție.

[…]

(25) Toate statele membre sunt afiliate la [Interpol]. Pentru a-și îndeplini misiunea, Interpol primește, stochează și difuzează date cu caracter personal pentru a ajuta autoritățile competente să prevină și să combată criminalitatea internațională. Prin urmare, este adecvat să se consolideze cooperarea dintre Uniune și Interpol prin promovarea unui schimb eficient de date cu caracter personal, asigurând, în același timp, respectarea drepturilor și libertăților fundamentale în ceea ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal. Atunci când se transferă date cu caracter personal din Uniune către Interpol și către țările care au membri delegați la Interpol, ar trebui să se aplice prezenta directivă, în special dispozițiile privind transferurile internaționale. […]

[…]

(64) Statele membre ar trebui să asigure că transferul către o țară terță sau către o organizație internațională are loc numai în cazul în care acest transfer este necesar pentru prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau pentru executarea pedepselor, inclusiv pentru protejarea împotriva amenințărilor la adresa securității publice și prevenirea acestora, iar operatorul din țara terță sau din organizația internațională este o autoritate

competentă în sensul prezentei directive. […] Un astfel de transfer poate avea loc în cazul în care Comisia [Europeană] decide că țara terță sau organizația internațională în cauză asigură un nivel adecvat de protecție, atunci când se asigură garanții corespunzătoare ori când se aplică derogări pentru situații speciale. În cazul în care se transferă date cu caracter personal din Uniune către operatori, persoane împuternicite de către operatori sau alți destinatari din țări terțe sau organizații internaționale, nivelul de protecție a persoanelor fizice garantat în Uniune prin prezenta directivă nu ar trebui să fie diminuat, inclusiv în cazurile de transferuri ulterioare de date cu caracter personal dinspre țara terță sau organizația internațională către operatori sau persoane împuternicite de către operatori din aceeași sau dintr-o altă țară terță sau organizație internațională."

16 Articolul 1 alineatul (1) din aceeași directivă prevede:

„Prezenta directivă stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora."

17 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din directiva amintită, aceasta „se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1)".

18 Articolul 3 punctele 2 și 7 din aceeași directivă prevede:

„În sensul prezentei directive:

[…]

2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[…]

7. «autoritate competentă» înseamnă:
   (a) orice autoritate publică competentă în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor sau de executare a pedepselor, inclusiv în materie de protejare împotriva amenințărilor la adresa securității publice și de prevenire a acestora, sau
   (b) orice alt organism sau entitate împuternicit(ă) de dreptul intern să exercite autoritate publică și competențe publice în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora."

19 Articolul 4 din Directiva 2016/680, intitulat „Principii referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal", prevede:

„(1) Statele membre garantează că datele cu caracter personal:

(a) sunt prelucrate în mod legal și echitabil;

(b) sunt colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri;

(c) sunt adecvate, relevante și neexcesive în ceea ce privește scopurile în care sunt prelucrate;

[…]”

20 Articolul 7 din această directivă, intitulat „Distincția între datele cu caracter personal și verificarea calității datelor cu caracter personal”, prevede la alineatul (3):

„În cazul în care se constată transmiterea unor date cu caracter personal incorecte sau transmiterea unor date cu caracter personal în mod ilegal, acest lucru se comunică de îndată destinatarului. Într-un astfel de caz, datele cu caracter personal sunt rectificate sau șterse sau prelucrarea este restricționată în conformitate cu articolul 16.”

21 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede:

„(1) Statele membre garantează legalitatea prelucrării numai dacă și în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) și că aceasta se întemeiază pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern.

(2) Dreptul intern care reglementează prelucrarea care intră sub incidența prezentei directive precizează cel puțin obiectivele prelucrării, datele cu caracter personal care urmează să fie prelucrate și scopurile prelucrării.”

22 Articolul 16 din aceeași directivă, intitulat „Dreptul la rectificarea sau la ștergerea datelor cu caracter personal și la restricționarea prelucrării”, prevede la alineatul (2):

„Statele membre impun operatorului obligația de a șterge datele cu caracter personal fără întârzieri nejustificate și garantează persoanei vizate dreptul de a obține de la operator ștergerea datelor cu caracter personal care o privesc, fără întârzieri nejustificate, în cazul în care prelucrarea încalcă dispozițiile adoptate în temeiul articolului 4, 8 sau 10 sau în cazul în care datele cu caracter personal trebuie șterse pentru îndeplinirea unei obligații legale care îi revine operatorului.”

23 Capitolul V din Directiva 2016/680, intitulat „Transferurile de date cu caracter personal către țări terțe sau organizații internaționale”, cuprinde articolele 35-40 și reglementează în special condițiile în care datele cu caracter personal pot fi transferate către țări terțe sau organizații internaționale.

24 Articolul 36 din această directivă, intitulat „Transferuri în baza unei decizii privind caracterul adecvat al nivelului de protecție”, prevede la alineatul (1) că statele membre garantează că transferul de date cu caracter personal către o țară terță sau o organizație internațională se poate realiza atunci când Comisia a decis că țara terță, un teritoriu ori unul sau mai multe sectoare determinate din acea țară terță sau organizația internațională în cauză asigură un nivel de protecție adecvat.

25 Articolul 37 din directiva menționată, intitulat „Transferuri sub rezerva unor garanții adecvate”, prevede la alineatul (1) că, în absența unei astfel de decizii, statele membre garantează că transferul de date cu caracter personal către o țară terță sau către o organizație internațională poate avea loc atunci când s-au prezentat garanții adecvate în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal printr-un act cu caracter juridic obligatoriu sau când operatorul a evaluat toate circumstanțele aferente transferului de date cu caracter personal și a concluzionat că există garanții adecvate în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal.

26 Articolul 40 din aceeași directivă, intitulat „Cooperarea internațională în domeniul protecției datelor cu caracter personal”, prevede că, în ceea ce privește țările terțe și organizațiile internaționale, Comisia și statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru elaborarea de mecanisme de cooperare

internațională destinate să faciliteze asigurarea efectivă a respectării legislației privind protecția datelor cu caracter personal, și pentru acordarea de asistență internațională reciprocă în asigurarea respectării acestei legislații.

Dreptul german

27 Articolul 153a alineatul (1) din Strafprozessordnung (Codul de procedură penală, denumit în continuare „StPO”) prevede, în cazul infracțiunilor care se sancționează cu amendă sau cu o pedeapsă privativă de libertate mai mică de un an, că ministerul public german poate, cu acordul, ca regulă generală, al instanței judecătorești competente cu inițierea procedurii principale și cu acordul persoanei care face obiectul urmăririi penale, să renunțe în mod provizoriu la exercitarea acțiunii penale, impunând în același timp condiții și obligații persoanei menționate, precum plata unei sume de bani către o organizație caritabilă sau către trezoreria publică, în cazul în care acestea sunt de natură să înlăture interesul public în a iniția procedura judiciară și dacă gravitatea infracțiunii nu împiedică acest lucru. Același articol prevede că, în cazul în care persoana care face obiectul urmăririi penale respectă condițiile și obligațiile menționate, comportamentul în cauză nu mai poate fi urmărit ca infracțiune în sensul acestei dispoziții.

28 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (Legea privind Oficiul Federal al Poliției Judiciare și cooperarea dintre statul federal și landuri în materie de poliție judiciară) din 1 iunie 2017 (BGBl. 2017 I, p. 1354), BKA este biroul național central al Republicii Federale Germania pentru cooperarea cu Interpol.

Litigiul principal și întrebările preliminare

29 În anul 2012, la cererea autorităților competente ale Statelor Unite ale Americii, Interpol a publicat o notificare roșie referitoare la WS (denumită în continuare „notificarea roșie referitoare la WS”), resortisant german, în vederea localizării acestuia și a reținerii, a arestării sau a restricționării circulației sale în scopul unei eventuale extrădări în Statele Unite. Această notificare roșie a fost publicată pe baza unui mandat de arestare emis de autoritățile competente ale Statelor Unite ale Americii, printre altele, pentru acuzații de corupție reținute împotriva lui WS.

30 Potrivit instanței de trimitere, Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tribunalul Administrativ din Wiesbaden, Germania), Staatsanwaltschaft München I (Parchetul din München I, Germania) inițiase o procedură de cercetare penală împotriva lui WS pentru aceleași fapte ca cele vizate de respectiva notificare roșie chiar înainte de publicarea acesteia. Această procedură a fost clasată printr-o decizie din 27 ianuarie 2010, după ce WS a efectuat plata unei sume de bani, conform articolului 153a alineatul (1) din StPO. Potrivit instanței de trimitere, acțiunea penală pentru faptele în discuție în litigiul principal era, așadar, stinsă în Germania.

31 În anul 2013, în urma unei corespondențe purtate cu WS, BKA a obținut de la Interpol publicarea unei completări la notificarea roșie referitoare la WS, în care se constata că BKA considera că, în ceea ce privește faptele vizate de această notificare, era aplicabil principiul *ne bis in idem*, potrivit căruia o persoană nu poate fi urmărită penal de două ori pentru aceeași infracțiune.

32 În anul 2017, WS a sesizat instanța de trimitere cu o acțiune îndreptată împotriva Republicii Federale Germania, care este reprezentată de BKA. WS a solicitat obligarea acestui stat membru să ia toate măsurile necesare pentru retragerea respectivei notificări roșii. Potrivit WS, existența notificării roșii care îl viza l-ar împiedica să se deplaseze într-un stat membru sau într-un stat parte la Acordul încheiat între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnat la

Schengen la 14 iunie 1985 (JO 2000, L 239, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183) (denumit în continuare „statul contractant”), altul decât Republica Federală Germania, fără a risca să fie arestat, din moment ce, în urma publicării acestei notificări, statele membre și statele contractante i-au înscris numele în bazele lor de date naționale. Potrivit WS, pe de o parte, această situație este contrară articolului 54 din CAAS și articolului 21 TFUE și, pe de altă parte, orice prelucrare de către autoritățile statelor membre a datelor cu caracter personal care îl privesc și care figurează în notificarea roșie menționată constituie, în consecință, o încălcare a dispozițiilor Directivei 2016/680.

33 Instanța de trimitere observă că prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse într-o notificare roșie emisă de Interpol este reglementată la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2016/680. Or, din această din urmă dispoziție ar reieși că o astfel de prelucrare este legală numai în măsura în care, pe de o parte, este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) din această directivă, și, pe de altă parte, se întemeiază pe dreptul Uniunii sau pe dreptul unui stat membru. În speță, prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la WS, cuprinse în notificarea roșie care îl vizează, ar putea fi legală numai dacă ar fi conformă cu articolul 54 din CAAS coroborat cu articolul 50 din cartă și cu articolul 21 TFUE.

34 Or, dintr-o jurisprudență constantă ar reieși că principiul *ne bis in idem*, prevăzut la articolul 50 din cartă, precum și la articolul 54 din CAAS, urmărește să se evite, în spațiul de libertate, securitate și justiție prevăzut la articolul 3 alineatul (2) TUE, ca o persoană judecată definitiv într-un stat membru sau într-un stat contractant să fie urmărită, atunci când își exercită dreptul la liberă circulație, pentru aceleași fapte ca cele în temeiul cărora a fost condamnată definitiv într-un alt stat membru sau într-un alt stat contractant.

35 În plus, din jurisprudența Curții ar rezulta că articolul 21 TFUE este aplicabil în materie de extrădare chiar și în relațiile dintre un stat membru și un stat terț. Potrivit instanței de trimitere, aceasta ar trebui să fie situația și în cazul în care o organizație internațională precum Interpol acționează în calitate de intermediar prin publicarea, la cererea unui stat terț, a unei notificări roșii privind arestarea unei persoane sau restricționarea circulației acesteia în scopul extrădării sale către acest stat terț. Numai o astfel de interpretare a domeniului de aplicare al articolului 21 TFUE ar permite să se înlăture obstacolele în calea liberei circulații a cetățenilor Uniunii care decurg din riscul unei extrădări către un stat terț după ce aceștia au locuit într-un alt stat membru decât statul lor membru de origine, extrădare care ar fi nelegală atunci când s-ar întemeia pe o acuzație care, având în vedere interzicerea dublei sancționări pentru aceleași fapte, ar încălca dreptul Uniunii.

36 Potrivit instanței de trimitere, introducerea în bazele de date naționale a datelor cu caracter personal cuprinse într-o notificare roșie emisă de Interpol constituie o prelucrare a unor date cu caracter personal, în sensul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2016/680 coroborat cu articolul 1 alineatul (1) din această directivă. Or, dacă prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse într-o astfel de notificare este legală numai dacă este conformă cu articolul 54 din CAAS coroborat cu articolul 50 din cartă și cu articolul 21 TFUE, mandatele de urmărire înregistrate în bazele de date ale statelor membre ca urmare a publicării respectivei notificări ar trebui, prin urmare, să fie șterse în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) și cu articolul 16 din Directiva 2016/680, în cazul în care prelucrarea menționată nu este conformă cu articolul 54 din CAAS coroborat cu articolul 50 din cartă și cu articolul 21 alineatul (1) TFUE.

37 Instanța de trimitere arată că, aparent, Comisia și statele membre nu au utilizat, în ceea ce privește Interpol, posibilitatea oferită de articolul 40 din Directiva 2016/680 de a adopta norme privind cooperarea internațională în domeniul protecției datelor cu caracter personal în raport cu țările terțe și cu organizațiile internaționale. În plus, articolele 36 și 37 din această directivă nu ar viza decât transferurile de date cu caracter personal către Interpol, iar nu transferul unor astfel de date de către Interpol către statele membre. Potrivit instanței de trimitere, directiva menționată prezintă, așadar, o lacună juridică ce ar trebui acoperită. Faptul că Interpol efectuează transferul către statele membre al

datelor cu caracter personal cuprinse în notificările sale roșii, în pofida faptului că principiul *ne bis in idem* se aplică în ceea ce privește faptele vizate de aceste notificări, și nu se asigură că aceste date sunt șterse fără întârziere atunci când prelucrarea lor este nelegală ar ridica întrebări serioase cu privire la fiabilitatea acestei organizații în materie de protecție a datelor cu caracter personal.

38 Potrivit instanței de trimitere, soluționarea litigiului principal depinde, așadar, de interpretarea articolului 54 din CAAS, a articolului 50 din cartă, a articolului 21 alineatul (1) TFUE, precum și a dispozițiilor Directivei 2016/680. Astfel, în ipoteza în care principiul *ne bis in idem* s-ar aplica în speță, făcând nelegală afișarea în continuare, în bazele de date naționale, a unui mandat de urmărire care îl vizează pe WS, emis de un stat terț și transmis prin intermediul unei notificări roșii a Interpol, nu ar fi permis statelor membre să efectueze prelucrarea datelor cu caracter personal care figurează în notificarea respectivă. În consecință, mandatele de urmărire referitoare la WS și înregistrate în bazele de date ale statelor membre ca urmare a publicării respectivei notificări roșii ar trebui șterse, asigurându-i astfel lui WS exercitarea libertății sale de circulație în Uniune și în spațiul Schengen.

39 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tribunalul Administrativ din Wiesbaden) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 54 din [CAAS] coroborat cu articolul 50 din [cartă] trebuie interpretat în sensul că deschiderea unei proceduri penale având ca obiect aceeași faptă în toate [statele contractante] este interzisă dacă un parchet din Germania a încheiat o procedură penală în curs după ce inculpatul a îndeplinit anumite condiții și în special după ce a plătit o anumită sumă de bani stabilită de parchet?

2) Din articolul 21 alineatul (1) TFUE rezultă o interdicție pentru statele membre de a pune în aplicare mandatele de arestare emise de state terțe în cadrul unei organizații internaționale precum [Interpol], dacă persoana vizată de cererea de arestare este cetățean al Uniunii și statul membru a cărui cetățenie o are persoana respectivă a transmis respectivei organizații internaționale și, astfel, și celorlalte state membre îndoieli privind compatibilitatea cererii de arestare menționate cu interzicerea dublei sancționări pentru aceleași fapte?

3) Articolul 21 alineatul (1) TFUE se opune începerii urmăririi penale și arestării provizorii în state membre a căror cetățenie nu este deținută de persoana vizată dacă aceasta contravine interzicerii dublei sancționări pentru aceleași fapte?

4) Articolul 4 alineatul (1) litera (a) și articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2016/680 coroborate cu articolul 54 din CAAS și […] cu articolul 50 din [c]artă trebuie interpretate în sensul că statele membre sunt obligate să adopte dispoziții legislative pentru a se asigura că, în cazul unei proceduri care conduce la stingerea acțiunii penale în toate [statele contractante], este interzisă prelucrarea în continuare a notificărilor roșii ale Interpol, care sunt susceptibile să conducă la alte proceduri penale?

5) O organizație internațională precum Interpol dispune de un nivel adecvat de protecție a datelor, dacă nu există o decizie privind caracterul adecvat al nivelului de protecție în conformitate cu articolul 36 din Directiva 2016/680 și/sau o garanție adecvată în conformitate cu articolul 37 din Directiva 2016/680?

6) Statele membre au dreptul de a continua să prelucreze datele înregistrate la Interpol într-o notificare circulară de căutare («notificare roșie») efectuată de state terțe doar dacă un stat terț transmite prin notificarea circulară de localizare o cerere de arestare și de extrădare și solicită o arestare care nu contravine dreptului european, în special interzicerii dublei sancționări pentru aceleași fapte?”

Procedura în fața Curții

40 Instanța de trimitere a solicitat Curții ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.

41 La 12 iulie 2019, Curtea, constatând în special că WS nu se află în detenție, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, a decis că nu era necesar să se dea curs acestei cereri.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

42 Mai multe dintre persoanele interesate care au depus observații scrise sau au participat la ședința din fața Curții au contestat admisibilitatea cererii de decizie preliminară sau a unora dintre întrebările adresate de instanța de trimitere.

43 În primul rând, guvernul belgian susține în esență că instanța de trimitere nu stabilește cu suficientă precizie obiectul litigiului principal, precum și elementele de fapt pertinente și nu explică motivele care au determinat-o să aibă îndoieli cu privire la interpretarea dispozițiilor dreptului Uniunii vizate de decizia de trimitere, cu încălcarea prevederilor articolului 94 literele (a) și (c) din Regulamentul de procedură.

44 În al doilea rând, guvernul elen susține că din decizia de trimitere nu reiese că WS și-a exercitat dreptul la liberă circulație în temeiul articolului 21 TFUE, astfel încât întrebarea dacă acest drept ar fi fost încălcat ar fi ipotetică. Din această decizie nu ar rezulta nici că datele cu caracter personal referitoare la WS care figurează în notificarea roșie ce îl vizează au fost înregistrate în bazele de date ale statelor membre ca urmare a transmiterii probabile a acestei notificări de către Interpol către autoritățile competente ale statelor membre ale Interpol.

45 În al treilea rând, potrivit Republicii Federale Germania, guvernului german și guvernului ceh, întrebările adresate de instanța de trimitere prezintă un caracter pur ipotetic, întrucât nu ar prezenta nicio legătură cu litigiul principal dintre WS și Republica Federală Germania. Astfel, aceste întrebări ar privi exclusiv obligațiile care revin altor state membre decât Republica Federală Germania.

46 În al patrulea rând, guvernele belgian, ceh, german și neerlandez observă că instanța de trimitere, în calitate de instanță germană, nu este competentă să decidă în ce mod alte state membre decât Republica Federală Germania trebuie sau nu să acționeze în privința lui WS.

47 În al cincilea rând, guvernele belgian și ceh, precum și Comisia susțin că a cincea întrebare, referitoare la nivelul de protecție a datelor cu caracter personal asigurat de Interpol, este inadmisibilă pentru motivul că ar privi o situație ipotetică.

48 În sfârșit, în al șaselea rând, Republica Federală Germania, guvernele belgian, german și spaniol, precum și guvernul Regatului Unit consideră că, în orice caz, în urma revocării de către Interpol, la 5 septembrie 2019, a notificării roșii referitoare la WS, întrebările preliminare au rămas fără obiect și sunt, așadar, inadmisibile.

49 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 267 TFUE conferă instanțelor naționale cea mai largă posibilitate de a sesiza Curtea în măsura în care consideră că o cauză pendinte ridică probleme care impun în special interpretarea dispozițiilor de drept al Uniunii necesare în

vederea soluționării litigiului dedus judecății acestora și sunt libere să exercite această opțiune în orice moment al procedurii pe care îl consideră adecvat (Hotărârea din 26 iunie 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punctul 35 și jurisprudența citată).

50 De asemenea, Curtea a amintit în mod repetat că întrebările adresate de instanțele naționale privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de pertinență. Prin urmare, Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unor astfel de întrebări numai dacă este evident că interpretarea solicitată a unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 10 decembrie 2018, Wightman și alții, C-621/18, EU:C:2018:999, punctul 27, precum și Hotărârea din 26 iunie 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, punctul 36).

51 În ceea ce privește admisibilitatea cererii de decizie preliminară, trebuie amintit, în primul rând, că reiese din articolul 94 literele (a) și (c) din Regulamentul de procedură că o cerere de decizie preliminară trebuie să cuprindă, pe lângă textul întrebărilor adresate Curții, printre altele, o expunere sumară a obiectului litigiului, precum și a faptelor pertinente, astfel cum au fost constatate de instanța de trimitere, sau cel puțin o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările și expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal.

52 În speță, cererea de decizie preliminară îndeplinește condițiile prevăzute de această dispoziție. Astfel, această cerere furnizează, deși în mod succint, precizările necesare în ceea ce privește faptele pertinente și obiectul litigiului principal, și anume, pe de o parte, obstacolul care rezultă, în opinia instanței de trimitere, din publicarea notificării roșii referitoare la WS și din înregistrarea, în baze de date naționale, a datelor cu caracter personal care îl privesc cuprinse în această notificare, în calea exercitării liberei circulații de către WS în state membre și în state contractante, altele decât Republica Federală Germania, precum și, pe de altă parte, eforturile pe care le-a depus WS pentru a obține înlăturarea acestui obstacol prin intermediul unei acțiuni îndreptate împotriva acestui din urmă stat membru. În plus, instanța de trimitere a precizat, astfel cum s-a menționat la punctul 37 din prezenta hotărâre, motivele care au determinat-o să adreseze o cerere de decizie preliminară Curții și legătura care există, în opinia sa, între dispozițiile dreptului Uniunii vizate de această cerere și litigiul principal.

53 De altfel, trebuie arătat că toate persoanele interesate care au participat la procedura în fața Curții au fost în măsură să își prezinte în mod util observațiile cu privire la întrebările adresate de instanța de trimitere, în raport cu faptele pertinente și cu obiectul litigiului principal, astfel cum sunt descrise în cererea de decizie preliminară.

54 În al doilea rând, faptul că reiese din cererea de decizie preliminară că WS nu pare să-și fi exercitat, în urma publicării notificării roșii care îl viza, dreptul la liberă circulație în temeiul articolului 21 alineatul (1) TFUE nu înseamnă că problema vizată de această cerere este ipotetică. Astfel, din indicațiile furnizate de instanța de trimitere rezultă că WS a formulat acțiunea aflată pe rolul său tocmai pentru a crea condițiile necesare să îi permită exercitarea dreptului la liberă circulație, fără a se expune riscului de a fi arestat în statul membru în care dorește să se deplaseze, din cauza existenței respectivei notificări.

55 Pe de altă parte, în ceea ce privește Directiva 2016/680, deși este adevărat că cererea de decizie preliminară nu face referire la elemente de probă care ar demonstra că datele cu caracter personal referitoare la WS, care sunt cuprinse în notificarea roșie care îl vizează, au fost înregistrate efectiv în bazele de date ale statelor membre, altele decât cele ținute de Republica Federală Germania, ca urmare a publicării acestei notificări de către Interpol, este totuși necesar să se arate că nu se poate concepe ca statele membre ale Interpol, printre care se numără toate statele membre și statele contractante, să poată, în ceea ce privește persoanele căutate prin intermediul unei notificări roșii a

Interpol, să se achite de obligația lor de „cooperare constantă și activă” cu această organizație, enunțată la articolul 31 din Constituția Interpol, fără a înregistra, în propriile baze de date, datele cu caracter personal ale acestor persoane care sunt cuprinse într-o astfel de notificare, cu excepția cazului în care există motive valabile să nu procedeze astfel.

56 În plus, din articolul 80 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor rezultă că, atunci când o notificare roșie este publicată de Interpol, birourile centrale naționale ale statelor membre ale acestei organizații transmit tuturor autorităților competente din statul membru al acestora toate datele conținute într-o astfel de notificare, printre care figurează datele cu caracter personal ale persoanei vizate de această notificare. Or, niciun element adus la cunoștința Curții nu permite să se pună la îndoială faptul că o astfel de transmitere a avut loc, în statele membre, în ceea ce privește datele cu caracter personal referitoare la WS care sunt cuprinse în notificarea roșie ce îl vizează.

57 În al treilea rând, faptul că întrebările preliminare se referă exclusiv la obligațiile care ar reveni statelor membre și statelor contractante, altele decât Republica Federală Germania, nu înseamnă că aceste întrebări nu au nicio legătură cu litigiul principal. Astfel, deși acest litigiu privește pretinsa obligație a Republicii Federale Germania și, prin urmare, a autorităților germane de a-l proteja pe WS împotriva consecințelor negative care ar putea rezulta din notificarea roșie a Interpol care îl vizează asupra exercitării dreptului său la liberă circulație, existența și întinderea acestei obligații pot depinde de eventualele obligații impuse statelor membre și statelor contractante în ceea ce privește o persoană care face obiectul unei notificări roșii a Interpol într-o situație în care se poate aplica principiul *ne bis in idem*, inclusiv în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse într-o astfel de notificare în sensul Directivei 2016/680.

58 În al patrulea rând, dat fiind că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului anterior, acțiunea din litigiul principal este îndreptată exclusiv împotriva Republicii Federale Germania și, prin urmare, împotriva autorităților competente germane, admisibilitatea cererii de decizie preliminară nu poate fi repusă în discuție pentru motivul că instanța de trimitere nu este competentă să se pronunțe cu privire la obligațiile care revin autorităților din celelalte state membre. Astfel, această instanță nu va trebui să se pronunțe, în cadrul litigiului principal, decât cu privire la obligațiile care revin Republicii Federale Germania și autorităților germane.

59 În al cincilea și ultimul rând, deși este adevărat că, în urma revocării de către Interpol a notificării roșii referitoare la WS, intervenită la 5 septembrie 2019, obstacolul pe care aceasta îl putea reprezenta pentru libera circulație a lui WS a dispărut, trebuie totuși să se arate că instanța de trimitere a informat Curtea, în răspunsul său din 11 noiembrie 2019 la o întrebare adresată de aceasta din urmă cu privire la potențialele consecințe ale acestei revocări asupra cererii de decizie preliminară, că WS își manifestase intenția de a-și adapta acțiunea în sensul unei acțiuni în constatare (*Feststellungsklage*), solicitând în prezent să se constate obligația Republicii Federale Germania de a lua toate măsurile necesare, pe de o parte, pentru a împiedica publicarea de către Interpol a unei eventuale noi notificări roșii referitoare la aceleași fapte ca cele menționate în notificarea roșie referitoare la WS și, pe de altă parte, pentru a șterge o eventuală nouă notificare roșie, în cazul în care ar fi publicată de Interpol. Această instanță precizează că ar fi de asemenea posibil să se interpreteze concluziile cererii introductive din litigiul principal în sensul că ar viza în prezent o acțiune în constatarea unei nelegalități (*Fortsetzungsfeststellungsklage*).

60 În această privință, instanța de trimitere a mai precizat că litigiul principal nu a rămas fără obiect și că, în cazul fiecăreia dintre cele două acțiuni menționate la punctul anterior, un răspuns la întrebările pe care le adresează continuă să fie necesar pentru soluționarea acestui litigiu.

61 Or, trebuie amintit în această privință că, în conformitate cu o jurisprudență constantă a Curții, în cadrul cooperării dintre aceasta din urmă și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în

considerare particularitățile cauzei, necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre (a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, punctul 37 și jurisprudența citată).

62 În ceea ce privește admisibilitatea diferitor întrebări preliminare, trebuie arătat, în ceea ce privește prima-a patra întrebare și a șasea întrebare, că, având în vedere considerațiile prezentate de instanța de trimitere, nu este evident că interpretarea dreptului Uniunii solicitată de această instanță nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal în starea în care se află acesta în urma anulării notificării roșii referitoare la WS, intervenită la 5 septembrie 2019, și nici că problema vizată de cererea de decizie preliminară a devenit ipotetică în urma acestei anulări.

63 Rezultă că prima-a patra întrebare și a șasea întrebare trebuie considerate admisibile.

64 Situația este diferită în ceea ce privește cea de a cincea întrebare. Astfel, prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă Interpol dispune de un nivel de protecție a datelor cu caracter personal suficient pentru a permite autorităților supuse dispozițiilor Directivei 2016/680 să efectueze transferul acestor date către organizația respectivă. Or, instanța de trimitere nu a explicat în niciun fel de ce răspunsul Curții la această întrebare ar fi necesar în vederea soluționării litigiului principal.

65 Desigur, din articolul 87 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor reiese că statul pe teritoriul căruia a fost localizată o persoană căutată prin intermediul unei notificări roșii informează de îndată autoritatea care se află la originea acestei notificări, precum și Interpol, sub rezerva limitărilor care decurg din legislația națională și din tratatele internaționale aplicabile. În această măsură, o notificare roșie emisă de Interpol poate determina, așadar, un transfer de date cu caracter personal dintr-un stat membru către Interpol. Totuși, această situație nu este avută în vedere de instanța de trimitere, care se întemeiază, în ceea ce privește îndoielile sale referitoare la fiabilitatea Interpol în materie de protecție a datelor cu caracter personal, exclusiv pe faptul că această organizație a efectuat un transfer al unor astfel de date către statele membre prin intermediul notificării roșii referitoare la WS și a menținut această notificare la data cererii de decizie preliminară în pofida faptului că, potrivit instanței de trimitere, era aplicabil principiul *ne bis in idem*.

66 În aceste împrejurări, întrucât interpretarea dreptului Uniunii solicitată prin cea de a cincea întrebare nu are în mod vădit nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, aceasta trebuie declarată inadmisibilă.

Cu privire la fond

Cu privire la prima-a treia întrebare

67 Prin intermediul primelor trei întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă articolul 54 din CAAS și articolul 21 alineatul (1) TFUE, interpretate în lumina articolului 50 din cartă, se opun arestării provizorii de către autoritățile unui stat contractant sau de către cele ale unui stat membru a unei persoane vizate de o notificare roșie publicată de Interpol, la cererea unui stat terț, în cazul în care, pe de o parte, această persoană a făcut obiectul urmăririi penale într-un stat contractant sau într-un stat membru pentru care ministerul public a dispus încetarea după ce persoana în cauză a îndeplinit anumite condiții și, pe de altă parte, autoritățile acestui stat contractant sau ale acestui stat membru au informat Interpol că ele consideră că procedura respectivă privea aceleași fapte ca cele vizate în notificarea roșie.

68 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că din articolul 87 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor reiese că, atunci când o persoană care face obiectul unei notificări roșii este localizată într-un stat membru al Interpol, acest stat trebuie, printre altele, să procedeze la arestarea provizorie a persoanei căutate sau să monitorizeze ori să restricționeze circulația acesteia, cu condiția ca aceste măsuri să fie autorizate de legislația sa națională și de tratatele internaționale aplicabile.

69 Articolul 54 din CAAS se opune ca o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unui stat contractant să facă obiectul urmăririi penale într-un alt stat contractant pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor acestui din urmă stat.

70 În plus, astfel cum reiese din articolul 54 din CAAS și din articolul 50 din cartă, principiul *ne bis in idem* rezultă din tradițiile constituționale comune atât statelor membre, cât și statelor contractante. Prin urmare, articolul 54 din CAAS trebuie să fie interpretat în lumina articolului 50 din cartă, căruia îi asigură respectarea conținutului esențial (Hotărârea 24 octombrie 2018, XC și alții, C-234/17, EU:C:2018:853, punctul 14, precum și jurisprudența citată).

71 Cât privește articolul 21 alineatul (1) TFUE, acesta prevede că orice cetățean al Uniunii are dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și a condițiilor prevăzute de tratate și de dispozițiile adoptate în vederea aplicării acestora.

72 Pentru a răspunde la prima-a treia întrebare, trebuie, așadar, să se examineze dacă, în primul rând, principiul *ne bis in idem* se poate aplica și în cazul unei decizii adoptate de un alt organ decât o instanță penală și, în al doilea rând, dacă o persoană vizată de această decizie, care face ulterior obiectul unei arestări provizorii ca urmare a publicării de către Interpol a unei notificări roșii care o vizează, poate fi considerată ca făcând „obiectul urmăririi penale”, în sensul articolului 54 din CAAS, și ca fiind astfel supusă unei restricții privind libera circulație incompatibile cu articolul 21 alineatul (1) TFUE, aceste două articole citite în lumina articolului 50 din cartă, atunci când aplicabilitatea principiului *ne bis in idem* nu este stabilită, dar autoritățile competente ale unui stat membru sau ale unui stat contractant au informat autoritățile competente ale altor state membre sau state contractante că au îndoieli cu privire la compatibilitatea cu acest principiu a noii proceduri de urmărire penală la care se raportează respectiva notificare.

73 În primul rând, în ceea ce privește problema dacă principiul *ne bis in idem* se poate aplica și în ceea ce privește o decizie adoptată de către un alt organ decât o instanță penală, Curtea a declarat deja că principiul *ne bis in idem*, consacrat la articolul 54 din CAAS, se aplică procedurilor de stingere a acțiunii penale, precum cea prevăzută la articolul 153a din StPO, prin care ministerul public al unui stat contractant pune capăt, fără intervenția unei instanțe, procedurii penale începute în acest stat, după ce inculpatul a îndeplinit anumite obligații și, în special, a achitat o sumă de bani stabilită de ministerul public (Hotărârea din 11 februarie 2003, Gözütok și Brügge, C-187/01 și C-385/01, EU:C:2003:87, punctele 22, 27 și 48), cu condiția ca această decizie să se întemeieze pe o apreciere pe fond (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, punctele 34 și 35).

74 Or, astfel cum reiese din informațiile furnizate de instanța de trimitere, WS a făcut obiectul unei proceduri penale în Germania, care a fost definitiv închisă printr-o decizie din 27 ianuarie 2010, după ce WS a efectuat plata unei sume de bani, conform articolului 153a alineatul (1) din StPO. Rezultă că principiul *ne bis in idem*, consacrat atât la articolul 54 din CAAS, cât și la articolul 50 din cartă, se poate aplica în ceea ce privește faptele vizate de această decizie.

75 În ceea ce privește, în al doilea rând, problema dacă articolul 54 din CAAS poate împiedica arestarea provizorie a unei persoane vizate de o notificare roșie a Interpol, trebuie amintit că această dispoziție se opune ca o persoană care a fost deja judecată definitiv de un stat contractant să facă „obiectul urmăririi penale” în alt stat contractant.

76 În această privință, este necesar să se arate că modul de redactare a articolului 54 din CAAS nu permite, în sine, să se răspundă la întrebarea dacă o persoană vizată de o notificare roșie a Interpol care face obiectul unei arestări provizorii poate fi considerată ca făcând „obiectul urmării penale” în sensul acestei dispoziții.

77 Cu toate acestea, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, pentru interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii, este necesar să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul ei și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea în special Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 44 și jurisprudența citată).

78 Cât privește contextul articolului 54 din CAAS, trebuie arătat că articolul 50 din cartă, care consacră principiul *ne bis in idem* la rangul drepturilor fundamentale ale Uniunii, prevede că nimeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea. După cum a amintit Curtea, din această dispoziție rezultă că principiul *ne bis in idem* interzice cumulul atât de procese penale, cât și de sancțiuni care prezintă o natură penală în sensul acestui articol pentru aceleași fapte și împotriva aceleiași persoane (Hotărârea din 20 martie 2018, Garlsson Real Estate și alții, C-537/16, EU:C:2018:193, punctul 27, precum și jurisprudența citată).

79 Cât privește obiectivul pe care îl urmărește articolul 54 din CAAS, reiese din jurisprudență că prin principiul *ne bis in idem* enunțat la acest articol se urmărește să se evite, în spațiul de libertate, securitate și justiție, ca o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă să fie urmărită pentru aceleași fapte pe teritoriul mai multor state membre contractante, în urma exercitării de către aceasta a dreptului său la libera circulație, pentru a se garanta securitatea juridică prin respectarea deciziilor organelor publice rămase definitive în absența armonizării sau a apropierii legislațiilor penale ale statelor membre. Astfel, în această privință, articolul 54 din CAAS trebuie să fie interpretat în lumina articolului 3 alineatul (2) TUE, potrivit căruia Uniunea oferă cetățenilor săi un spațiu de libertate, securitate și justiție, fără frontiere interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, în corelare cu măsuri adecvate privind, printre altele, prevenirea criminalității și combaterea acestui fenomen (Hotărârea din 29 iunie 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punctele 44 și 46, precum și jurisprudența citată). Mai precis, din această jurisprudență rezultă că o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă trebuie să poată circula liber fără a trebui să se teamă de noi urmăriri penale pentru aceleași fapte într-un alt stat contractant (Hotărârea din 28 septembrie 2006, Gasparini și alții, C-467/04, EU:C:2006:610, punctul 27, precum și jurisprudența citată).

80 În această privință, articolul 54 din CAAS implică în mod necesar existența unei încrederi reciproce a statelor contractante în sistemul de justiție penală al fiecăruia dintre ele și ca fiecare dintre aceste state să accepte aplicarea dreptului penal în vigoare în celelalte state contractante, chiar dacă aplicarea propriului drept național ar conduce la o soluție diferită. Această încredere reciprocă necesită ca autoritățile competente în cauză din al doilea stat contractant să accepte o decizie definitivă care a fost pronunțată pe teritoriul primului stat contractant, astfel cum a fost comunicată acestor autorități (Hotărârea din 29 iunie 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punctele 50 și 51).

81 Cu toate acestea, rezultă de asemenea din jurisprudență că încrederea reciprocă menționată nu poate prospera decât dacă al doilea stat contractant este în măsură să se asigure, pe baza înscrisurilor comunicate de primul stat contractant, că decizia în cauză luată de autoritățile competente din acest dintâi stat constituie, într-adevăr, o decizie definitivă care conține o apreciere asupra fondului cauzei (Hotărârea din 29 iunie 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, punctul 52).

82 Rezultă că autoritățile unui stat contractant nu sunt obligate să se abțină să efectueze ele însele urmărirea penală a unei persoane pentru anumite fapte sau să asiste un stat terț în urmărirea unei astfel de persoane procedând la arestarea provizorie a acesteia decât dacă este cert că împotriva acestei persoane a fost pronunțată o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte într-un alt stat contractant, în sensul articolului 54 din CAAS, și că, în consecință, se aplică principiul *ne bis in idem*.

83 După cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 94 din concluzii, această interpretare este confirmată de articolul 57 din CAAS, potrivit căruia autoritățile unui stat contractant în care o persoană este acuzată de comiterea unei infracțiuni pot, atunci când au motive să creadă că această acuzație are legătură cu aceleași fapte pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă în alt stat contractant, să solicite autorităților competente din acest din urmă stat informațiile necesare pentru a stabili dacă se aplică principiul *ne bis in idem*. Astfel, din această dispoziție reiese că simpla posibilitate ca acest principiu să se aplice nu este suficientă pentru a împiedica un stat contractant să ia orice măsură de urmărire penală împotriva persoanei interesate.

84 Or, arestarea provizorie a unei persoane vizate de o notificare roșie a Interpol, publicată la cererea unui stat terț, poate constitui, într-o situație în care există o îndoială cu privire la aplicabilitatea principiului *ne bis in idem*, o etapă indispensabilă în vederea efectuării verificărilor necesare în această privință, evitând totodată riscul ca persoana în cauză să fugă și să se sustragă astfel de la eventuala urmărire penală, în statul terț respectiv, pentru fapte pentru care nu a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un stat contractant. Rezultă că, într-o astfel de situație, articolul 54 din CAAS nu se opune unei astfel de arestări provizorii, în măsura în care ea este indispensabilă în vederea efectuării acestor verificări.

85 Aceeași interpretare se impune și în ceea ce privește articolul 21 alineatul (1) TFUE, citit în lumina articolului 50 din cartă.

86 În această privință, deși o arestare provizorie constituie, desigur, o restricție adusă dreptului persoanei interesate la liberă circulație, ea trebuie însă, într-o situație în care aplicarea principiului *ne bis in idem* rămâne incertă, să fie considerată justificată de obiectivul legitim de a evita impunitatea acestei persoane, obiectiv care, astfel cum a statuat Curtea, se înscrie în contextul spațiului de libertate, securitate și justiție fără frontiere interne în cadrul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, prevăzut la articolul 3 alineatul (2) TUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 36 și 37, precum și Hotărârea din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punctul 60).

87 Astfel, o asemenea arestare provizorie este de natură să faciliteze efectuarea urmăririi penale împotriva persoanei respective ca urmare a eventualei extrădări a acesteia către statul terț, la cererea căruia a fost publicată notificarea roșie a Interpol, în ipoteza în care principiul *ne bis in idem* nu s-ar opune acestui lucru. Or, Curtea a statuat deja că extrădarea este o procedură care vizează tocmai combaterea impunității unei persoane care se află pe alt teritoriu decât cel pe care se pretinde că a săvârșit o infracțiune, permițând astfel să se evite ca infracțiunile săvârșite pe teritoriul unui stat de persoane care au fugit de pe acest teritoriu să rămână nepedepsite (Hotărârea din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punctul 61 și jurisprudența citată).

88 Rezultă că atât autoritățile unui stat contractant, cât și cele ale unui stat membru sunt libere să procedeze la arestarea provizorie a unei persoane care face obiectul unei notificări roșii publicate de Interpol atât timp cât nu s-a stabilit că se aplică principiul *ne bis in idem*.

89 În schimb, atunci când autoritățile unui stat contractant sau ale unui stat membru în care se deplasează această persoană au luat cunoștință de faptul că în alt stat contractant sau într-un alt stat membru a fost pronunțată o decizie judecătorească definitivă prin care se constată aplicarea principiului *ne bis in idem* în ceea ce privește faptele acoperite de respectiva notificare roșie, dacă este cazul după obținerea informațiilor necesare de la autoritățile competente ale statului contractant sau ale statului membru în care se pretinde că acțiunea penală cu privire la aceleași fapte s-a stins, atât încrederea reciprocă între statele contractante, pe care o presupune articolul 54 din CAAS, amintită la punctul 80 din prezenta hotărâre, cât și dreptul la liberă circulație, garantat la articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din cartă, se opun arestării provizorii a respectivei persoane de către aceste autorități sau, dacă este cazul, menținerii acestei arestări.

90 Astfel, în ceea ce privește, pe de o parte, articolul 54 din CAAS, arestarea provizorie trebuie privită, într-o asemenea situație, ca o măsură care nu mai urmărește să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile de aplicare a principiului *ne bis in idem*, ci numai să contribuie la exercitarea efectivă a urmăririi penale împotriva persoanei vizate în statul terț aflat la originea publicării notificării roșii în cauză, dacă este cazul, după extrădarea respectivei persoane către acest din urmă stat.

91 În ceea ce privește, pe de altă parte, articolul 21 alineatul (1) TFUE, citit în lumina articolului 50 din cartă, restrângerea dreptului persoanei vizate de notificarea roșie la libera circulație pe care o implică arestarea sa provizorie nu ar fi justificată, într-o situație precum cea descrisă la punctul 89 din prezenta hotărâre, de obiectivul legitim de evitare a riscului de impunitate, atunci când împotriva acestei persoane a fost deja pronunțată o hotărâre definitivă pentru faptele vizate de respectiva notificare roșie.

92 Pentru a asigura, într-o asemenea situație, efectul util al articolului 54 din CAAS și al articolului 21 alineatul (1) TFUE, interpretate în lumina articolului 50 din cartă, revine statelor membre și statelor contractante sarcina să se asigure că persoanele în cauză au la dispoziție căi de atac care să le permită să obțină o decizie judecătorească definitivă prin care să se constate aplicarea principiului *ne bis in idem*, astfel cum este menționată la punctul 89 din prezenta hotărâre.

93 Interpretarea articolului 54 din CAAS și a articolului 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din cartă, menționată la punctele 89-91 din prezenta hotărâre, nu este repusă în discuție de argumentele invocate de unele dintre guvernele care au participat la procedura în fața Curții, potrivit cărora articolul 54 din CAAS ar fi aplicabil numai în cadrul spațiului Schengen, iar principiul n*e bis in idem* nu ar constitui un motiv absolut care să justifice refuzul extrădării în temeiul Acordului UE-USA.

94 Astfel, pe de o parte, deși articolul 54 din CAAS nu este obligatoriu, în mod evident, pentru statele care nu se numără printre statele contractante și care nu fac parte, așadar, din spațiul Schengen, este necesar să se arate că arestarea provizorie a unei persoane vizate de o notificare roșie a Interpol de către unul dintre statele contractante constituie, chiar dacă această notificare a fost publicată la cererea unui stat terț în cadrul urmăririi penale pe care a început-o împotriva acestei persoane, un act al acestui stat contractant care se înscrie astfel în cadrul unei urmăriri penale ce se extinde, după cum s-a arătat la punctele 86 și 87 din prezenta hotărâre, la teritoriul statelor contractante și care are aceeași consecință negativă asupra dreptului la libera circulație al respectivei persoane precum actul de aceeași natură dispus în cadrul unei urmăriri penale desfășurate în întregime în acest stat contractant.

95 Rezultă că, astfel cum a considerat domnul avocat general la punctele 60-64 din concluzii, numai o interpretare a articolului 54 din CAAS potrivit căreia un astfel de act al unui stat contractant se încadrează în noțiunea de „urmărire penală” în sensul acestui articol este de natură să realizeze obiectivul pe care urmărește să îl atingă articolul menționat.

96 Legalitatea actului unuia dintre statele contractante care constă în arestarea provizorie a unei persoane vizate de o notificare roșie a Interpol depinde, așadar, de conformitatea sa cu articolul 54 din CAAS, punctele 89 și 90 din prezenta hotărâre evidențiind o situație în care o astfel de arestare încalcă această dispoziție.

97 Pe de altă parte, în ceea ce privește Acordul UE-SUA, este necesar să se constate că, desigur, acest acord, care are ca obiect, conform articolului 1, consolidarea cooperării între Uniune și Statele Unite ale Americii în cadrul relațiilor în vigoare între statele membre și acest stat terț în materie de extrădare, nu prevede în mod explicit că aplicabilitatea principiului *ne bis in idem* ar permite autorităților statelor membre să refuze o extrădare solicitată de Statele Unite ale Americii.

98 Cu toate acestea, trebuie amintit că situația vizată de cererea de decizie preliminară privește arestarea provizorie a unei persoane care face obiectul unei notificări roșii publicate de Interpol, la cererea unui stat terț, iar nu extrădarea acestei persoane către acest stat. Pentru a verifica dacă interpretarea articolului 54 din CAAS menționată la punctele 89 și 90 din prezenta hotărâre ar putea intra în conflict cu dreptul internațional, este necesar, prin urmare, să se examineze mai întâi dispozițiile privind publicarea notificărilor roșii ale Interpol și consecințele juridice ale unor astfel de notificări, care figurează la articolele 82-87 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor.

99 Or, din articolul 87 din aceste norme reiese că statele membre ale Interpol nu sunt obligate, în cazul în care o persoană care face obiectul unei notificări roșii este localizată pe teritoriul lor, să procedeze la arestarea provizorie a acestei persoane decât atunci când o astfel de măsură este „permisă de legislația națională și de tratatele internaționale aplicabile”. În cazul în care arestarea provizorie a unei persoane care face obiectul unei notificări roșii a Interpol este incompatibilă cu dreptul Uniunii, atunci când această notificare privește fapte pentru care se aplică principiul *ne bis in idem*, un stat membru al Interpol nu ar încălca, așadar, obligațiile care îi revin în calitate de membru al acestei organizații prin abținerea de a proceda la o astfel de arestare.

100 În plus, rezultă din jurisprudență că, deși, în lipsa unor norme ale dreptului Uniunii care să reglementeze extrădarea resortisanților statelor membre către un stat terț, statele membre rămân competente să adopte astfel de norme, aceleași state membre sunt obligate să își exercite această competență cu respectarea dreptului Uniunii, în special a libertății de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre garantate la articolul 21 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, punctul 45, și Hotărârea din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punctul 48).

101 În speță, din cererea de decizie preliminară reiese că nu s-a stabilit că notificarea roșie referitoare la WS, care a fost publicată în anul 2012 de Interpol, privea aceleași fapte ca cele pentru care împotriva acestuia fusese pronunțată deja o hotărâre definitivă, în sensul articolului 54 din CAAS, în Germania.

102 În consecință, trebuie să se considere că, în conformitate cu cele expuse la punctul 88 din prezenta hotărâre, arestarea provizorie a lui WS într-un stat contractant sau într-un stat membru nu încalcă, în acest stadiu, nici articolul 54 din CAAS, nici articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din cartă.

103 Un asemenea rezultat este în concordanță, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 98 din concluzii, cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) și ale Directivei 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO 2014, L 130, p. 1).

104 Pe de o parte, deși, potrivit articolului 3 punctul 2 din Decizia-cadru 2002/584, executarea unui mandat european de arestare este refuzată atunci când rezultă din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare a statului membru de executare că se aplică principiul *ne bis in idem*, din articolul 12 din

această decizie-cadru reiese că, atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, revine acestei autorități sarcina de a decide dacă persoana respectivă trebuie să rămână în detenție în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Rezultă că arestarea persoanei interesate sau menținerea sa în detenție este exclusă numai cu condiția ca autoritatea menționată să fi stabilit că se aplică principiul *ne bis in idem*.

105 Pe de altă parte, în timp ce, potrivit articolului 11 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2014/41, executarea unui ordin european de anchetă care provine de la un stat membru poate fi refuzată în statul membru de executare atunci când această executare ar fi contrară principiului *ne bis in idem*, reiese din considerentul (17) al acestei directive că, având în vedere caracterul preliminar al procedurilor care stau la baza unui ordin european de anchetă, executarea acestuia nu ar trebui să facă obiectul unui refuz atunci când urmărește să stabilească existența unui posibil conflict cu principiul *ne bis in idem*.

106 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la prima-a treia întrebare că articolul 54 din CAAS, precum și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din cartă, trebuie interpretate în sensul că nu se opun arestării provizorii de către autoritățile unui stat contractant sau de către cele ale unui stat membru a unei persoane vizate de o notificare roșie publicată de Interpol, la cererea unui stat terț, cu excepția situației în care s-a stabilit, printr-o decizie judecătorească definitivă adoptată într-un stat contractant sau într-un stat membru, că împotriva acestei persoane a fost pronunțată deja o hotărâre definitivă într-un stat contractant sau într-un stat membru pentru aceleași fapte ca cele pe care se întemeiază această notificare roșie.

Cu privire la a patra și la a șasea întrebare

107 Prin intermediul celei de a patra și al celei de a șasea întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dispozițiile Directivei 2016/680, citite în lumina articolului 54 din CAAS și a articolului 50 din cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun prelucrării datelor cu caracter personal care figurează într-o notificare roșie emisă de Interpol, de către autoritățile statelor membre, atunci când împotriva persoanei vizate de această notificare a fost pronunțată deja o hotărâre definitivă într-un stat membru pentru aceleași fapte ca cele pe care se întemeiază notificarea menționată, și, în consecință, se aplică principiul *ne bis in idem*.

108 Mai precis, instanța de trimitere urmărește să afle dacă, într-un astfel de caz, autoritățile statelor membre pot să înregistreze date cu caracter personal care figurează într-o astfel de notificare în bazele lor de date sau pot să păstreze o astfel de înregistrare atunci când ea a fost deja realizată.

109 Potrivit articolului 3 punctul 2 din Directiva 2016/680, „prelucrare” înseamnă, în sensul acestei directive, „orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, […] ștergerea sau distrugerea”.

110 În temeiul articolului 2 alineatul (1) din această directivă, aceasta se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată, și anume prevenirea, depistarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor, inclusiv protejarea împotriva amenințărilor la adresa securității publice și prevenirea acestora.

111 Înregistrarea în bazele de date ale unui stat membru a datelor cu caracter personal care figurează într-o notificare roșie a Interpol, efectuată de autoritățile acestui stat în temeiul dreptului național, constituie, așadar, o prelucrare a acestor date care intră sub incidența Directivei 2016/680. Aceeași este situația în ceea ce privește orice altă operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra acestor date în sensul articolului 3 punctul 2 din această directivă.

112 Totodată, potrivit articolului 4 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2016/680, statele membre trebuie, printre altele, să prevadă că datele cu caracter personal sunt, pe de o parte, prelucrate în mod legal și echitabil și, pe de altă parte, că sunt colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și nu sunt prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Articolul 8 alineatul (1) din această directivă prevede că prelucrarea este legală „numai dacă și în măsura în care aceasta este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de către o autoritate competentă în scopurile stabilite la articolul 1 alineatul (1) și aceasta se întemeiază pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern”.

113 Astfel cum reiese din considerentul (25) al Directivei 2016/680, dat fiind că, pentru a-și îndeplini misiunea, Interpol primește, stochează și difuzează date cu caracter personal pentru a ajuta autoritățile competente ale statelor membre ale acestei organizații să prevină și să combată criminalitatea internațională, este adecvat să se consolideze cooperarea dintre Uniune și Interpol „prin promovarea unui schimb eficient de date cu caracter personal, asigurând, în același timp, respectarea libertăților și drepturilor fundamentale în ceea ce privește prelucrarea automată a datelor cu caracter personal”.

114 Rezultă că o prelucrare de date cu caracter personal care figurează într-o notificare roșie a Interpol, de către autoritățile competente ale statelor membre, urmărește o finalitate legitimă, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2016/680.

115 Desigur, articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2016/680 prevede că, pentru a fi conformă cu această directivă, prelucrarea datelor cu caracter personal trebuie să fie legală. Este de asemenea adevărat că, astfel cum a arătat instanța de trimitere, reiese din articolul 7 alineatul (3) și din articolul 16 alineatul (2) din Directiva 2016/680 că ștergerea datelor cu caracter personal poate, în principiu, să fie solicitată dacă datele respective au fost transmise în mod ilegal.

116 Cu toate acestea, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 112 din concluziile sale, din faptul că o notificare roșie emisă de Interpol privește fapte pentru care s-ar putea aplica principiul *ne bis in idem* nu se poate deduce că datele cu caracter personal care figurează în această notificare ar fi fost transmise în mod ilegal și că prelucrarea acestor date ar trebui considerată ilegală.

117 Astfel, pe de o parte, transmiterea datelor respective, efectuată de Interpol, nu constituie o prelucrare a unor date cu caracter personal care intră sub incidența Directivei 2016/680, respectiva organizație nefiind o „autoritate competentă” în sensul articolului 3 punctul 7 din această directivă. Pe de altă parte, nici directiva menționată, nici o altă normă din dreptul Uniunii nu prevăd că o prelucrare a datelor cu caracter personal care figurează într-o notificare roșie a Interpol este exclusă din moment ce s-ar putea aplica principiul *ne bis in idem*.

118 O astfel de prelucrare, care se întemeiază pe dispozițiile relevante ale dreptului statelor membre, este, în principiu, necesară și pentru îndeplinirea unei misiuni efectuate de autoritățile competente ale acestor state în scopul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2016/680, în sensul articolului 8 alineatul (1) din această directivă. Astfel, aceste autorități competente, care includ, potrivit articolului 3 punctul 7 din această directivă, orice autoritate publică competentă în materie de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor ori de executare a unor pedepse, inclusiv în materie de protejare împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice și de prevenire a unor astfel de amenințări, nu ar fi în măsură să își îndeplinească misiunea dacă nu ar fi posibil, în principiu, să preia, în bazele naționale de date, datele cu caracter personal ale unei persoane cuprinse în notificarea roșie a Interpol care o vizează și să efectueze orice altă prelucrare a acestor date care s-ar putea dovedi necesară în acest context.

119 De altfel, în conformitate cu cele expuse la punctul 84 din prezenta hotărâre, atunci când nu există decât indicii care permit să se presupună că notificarea roșie a Interpol privește fapte pentru care se aplică principiul *ne bis in idem*, prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse în această notificare de către autoritățile statelor membre poate să se dovedească indispensabilă tocmai pentru a verifica dacă aceasta este cu adevărat situația.

120 Cu toate acestea, trebuie amintit că, în cazul în care s-a stabilit, printr-o decizie judecătorească definitivă adoptată într-un stat contractant sau într-un stat membru, că o notificare roșie emisă de Interpol privește efectiv aceleași fapte ca cele pentru care împotriva persoanei vizate de această notificare a fost pronunțată deja o hotărâre definitivă și că, în consecință, principiul *ne bis in idem* se aplică, această persoană nu mai poate, după cum reiese din răspunsul dat la prima-a treia întrebare și având în vedere articolul 54 din CAAS, citit în lumina articolului 50 din cartă, să facă obiectul urmării penale pentru aceleași fapte și, în consecință, nu mai poate fi arestată pe baza acelor fapte în statele membre. Prin urmare, este necesar să se considere că, în aceste împrejurări, înregistrarea, în bazele de date ale statelor membre, a datelor cu caracter personal cuprinse într-o notificare a Interpol nu mai este necesară, astfel încât persoana vizată trebuie să poată solicita operatorului, în temeiul articolului 16 alineatul (2) din Directiva 2016/680, ștergerea fără întârziere a datelor cu caracter personal care o privesc. Dacă, totuși, această înregistrare este menținută, ea trebuie să fie însoțită de indicarea faptului că persoana în cauză nu mai poate fi urmărită într-un stat membru sau într-un stat contractant pentru aceleași fapte, datorită principiului *ne bis in idem*.

121 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a patra și la a șasea întrebare că dispozițiile Directivei 2016/680, citite în lumina articolului 54 din CAAS și a articolului 50 din cartă, trebuie interpretate în sensul că nu se opun prelucrării datelor cu caracter personal cuprinse într-o notificare roșie emisă de Interpol, atât timp cât nu s-a stabilit, prin intermediul unei decizii judecătorești definitive adoptate într-un stat contractant sau într-un stat membru, că principiul *ne bis in idem* se aplică în legătură cu faptele pe care se întemeiază respectiva notificare, cu condiția ca o astfel de prelucrare să îndeplinească cerințele prevăzute de directiva menționată, în special în măsura în care prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei misiuni de către o autoritate competentă, în sensul articolului 8 alineatul (1) din această directivă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

122 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) Articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995, precum și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că nu se opun arestării provizorii de către autoritățile unui stat parte la Acordul între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnat la Schengen din 14 iunie 1985, sau de către cele ale unui stat membru a unei persoane vizate de o notificare roșie publicată de Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol), la cererea unui stat terț, cu excepția situației în care s-a stabilit, printr-o decizie judecătorească definitivă adoptată într-un stat parte la acest acord sau într-un stat membru, că împotriva acestei persoane a fost pronunțată deja o hotărâre definitivă într-un stat parte la acest acord sau într-un stat membru pentru aceleași fapte ca cele pe care se întemeiază această notificare roșie.

2) **Dispozițiile Directivei (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, citite în lumina articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, semnată la 19 iunie 1990, și a articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale, trebuie interpretate în sensul că nu se opun prelucrării datelor cu caracter personal cuprinse într-o notificare roșie emisă de Organizația Internațională de Poliție Criminală (Interpol), atât timp cât nu s-a stabilit, prin intermediul unei decizii judecătorești definitive adoptate într-un stat parte la Acordul între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, încheiat la Schengen la 14 iunie 1985, sau într-un stat membru, că principiul *ne bis in idem* se aplică în legătură cu faptele pe care se întemeiază respectiva notificare, cu condiția ca o astfel de prelucrare să îndeplinească cerințele prevăzute de directiva menționată, în special în măsura în care prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei misiuni de către o autoritate competentă, în sensul articolului 8 alineatul (1) din această directivă.**

3) **Cea de a cincea întrebare preliminară este inadmisibilă.**

Semnături